

ด่วนที่สุด

ที่ นร ๐๓๐๖/๑๓๔๓/ส

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
ทำเนียบรัฐบาล เขตดุสิต กท. ๑๐๓๐๐

๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๐

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ.

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๕๐๓/๑๒๐๕๓ ลงวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๐

ตามที่สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้ขอให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคพิจารณาเสนอความเห็นเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ภายในวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๐ ความละเอียดทราบแล้ว นั้น

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. แล้ว และมีความเห็นดังนี้

มาตรา ๕ นิยามคำว่า “ผู้ประกอบการโรงฆ่าสัตว์” กำหนดให้หมายความรวมทั้ง “ผู้ประกอบการโรงฆ่าสัตว์ที่ได้รับใบอนุญาตให้ตั้งโรงฆ่าสัตว์และการจำหน่ายเนื้อสัตว์” และ “ผู้ประกอบการโรงฆ่าสัตว์ที่ยังไม่ได้รับอนุญาตให้ตั้งโรงฆ่าสัตว์และโรงฆ่าสัตว์” นั้นควรกำหนดให้ทั้งสองประเภทดังกล่าวเป็นไปตามกิจการที่เกี่ยวข้องกับการฆ่าสัตว์ทั้งสามประการ อันได้แก่ “การตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการประกอบกิจการฆ่าสัตว์” เช่นเดียวกันเพื่อครอบคลุมเนื้อหาโดยรวมให้เป็นอย่างเดียวกัน เพราะผู้ประกอบการโรงฆ่าสัตว์มักจะมีโรงพักสัตว์เป็นของตนเองด้วย อย่างไรก็ตาม หากจะคงถ้อยคำตามร่าง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์จำต้องชี้แจงเหตุผลให้ชัดเจนว่าทำไมจึงกำหนดไว้ต่างกัน

มาตรา ๖ องค์ประกอบคณะกรรมการมีแต่ภาครัฐ ควรมีผู้แทนจากภาคอุตสาหกรรมและภาคประชาชน เพื่อความเป็นธรรม โปร่งใส และมุมมองที่จะเป็นประโยชน์ต่อคณะกรรมการโดยรวม

มาตรา ๑๘ วรรคท้าย การบัญญัติว่า “ผู้ซื้อรับใบอนุญาตจะประกอบกิจการต่อไปก็ได้ จนกว่าผู้อนุญาตจะส่งใบอนุญาตได้ต่ออายุใบอนุญาตนั้น” อาจเป็นการคลุมเครือในการตีความได้ว่าเมื่อใด เห็นว่าควรบัญญัติว่า “จนกว่าผู้อนุญาตจะมีคำสั่งอนุญาต” จะมีความชัดเจนกว่า

มาตรา ๓๘ บุคคลผู้ถูกเพิกถอนใบอนุญาต คือบุคคลผู้ฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งกฎหมายนี้ อันเป็นข้อควรพิจารณาว่าสมควรจะอนุญาตให้ตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์และการประกอบกิจการฆ่าสัตว์ อีกครั้งหรือไม่ ภายในระยะเวลาเท่าใด ดังนั้น เห็นว่าควรมีข้อกำหนดเกี่ยวกับบทบาท หน้าที่และความรับผิดชอบที่เพิ่มขึ้นมากกว่าผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นครั้งแรกแล้วเห็นว่า การกำหนดให้ขอรับใบอนุญาตใหม่ได้ภายในระยะเวลาหกเดือนหลังการเพิกถอนนั้นเพียงพอหรือไม่ ควรมีข้อพิสูจน์หรือรับรองจากผู้ประกอบกิจการนั้นว่าจะไม่กระทำความผิดซ้ำอีกหรือมีการรับรองมาตรการใด ๆ ที่ดีขึ้น

หมวด ๖ บทกำหนดโทษ ยังไม่มีการกำหนดโทษกรณีดังต่อไปนี้

(๑) กรณีฝ่าฝืนมาตรา ๑๒ (๗) การไม่จัดทำรายงานผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม นั้น รัฐควรถือเป็นสาระสำคัญ เพราะมีความสำคัญยิ่งต่อสภาพแวดล้อมในทางกายภาพ และสุขอนามัยของผู้บริโภคในบริเวณใกล้เคียง ทั้งนี้ ต้องพิจารณาประกอบพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. ๒๕๓๕ ด้วย

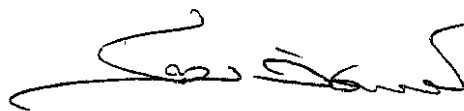
(๒) การตั้งโรงพักสัตว์โดยไม่ได้รับอนุญาต ตามมาตรา ๑๓

(๓) กรณีฝ่าฝืนคำสั่งฆ่าสัตว์ ตามมาตรา ๒๔ วรรคแรก

(๔) กรณีจงใจนำสัตว์ที่ทราบว่าเป็นโรคระบาดหรือเป็นโรคหรือมีลักษณะตามที่กำหนดในกฎกระทรวงว่าไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์เช่นนี้เป็นอาหารมาฆ่าตามมาตรา ๒๔ วรรค ๑ จะเกิดขึ้นได้หรือไม่ ถ้าได้ จะมีโทษเพียงใด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(นางรัศมี วิศทเวทย์)

เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

สำนักกฎหมายและคดี

โทร. ๐ ๒๖๒๙ ๘๒๕๘-๖๐ (นางสาวสุริยาฯ)

โทรสาร. ๐ ๒๖๒๙ ๘๒๖๑

ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ : sareeya.g@ocpb.go.th